

מסורת הש"ס

(א) ק"ה ל"ב (ב) שנת ק"ה.
בסודותיה. (פ"ט) ג) שנת
פ"ה. ק"ה. ק"ה. ק"ה. ק"ה.
ק"ה. ק"ה. ק"ה. ק"ה. ק"ה.
סודותיה. ק"ה. ק"ה. ק"ה.
(ד) נדה י"א. סד"ה (ה) [פ"ה]
סד"ה. (ו) [פ"ה] דמאסיה
ש"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה.
היה נדה י"א. ג"ה. ג"ה. ג"ה.
ט"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה.
ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה.
ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה.
ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה. ג"ה.

וסף רש"י

דנקתן (ע"ז): הנכס כרזי יהודה. חז"ל
ממכרין: בלל גברי. בלל אורז
אלינא דרנא ואלכין דשמואל אלנא
שמואל גופיהו: לנך לישנא דאמר
פס מפקד. פקיד. האסור משום
דחם הוא: מקלנא הוא אלל פסחא.
ובמקלנא מודה רבי יהודה: מקלנא
בחבורה הוא. ורס סבר לה כרזי יהודה
ף רבי יהודה: בחבורה לקולא דקא פטר
ף כרזי יהודה: שלל אינטי ומנא לנא פטר
במסכת דה (ו.ה) אמר חמישי גיעי ומנא
לרלות משגיעי ימי הגערים: נוספין
לה חריבע לילוא. שלל דמיס שחרה
כן חמח משמיס ממקלנא לכו דין
בתוליס: דא שפחוי סחפין. כל זמן
שאני משמח בלל דס לא חימה המכה:
געי ומנא לרלות. ולנא רחמי: לילא
הראשון. אפילו לבעילות הרבה:
מאי

נא

וְיָחִידִים לִמְנָח לֵאמֹר הִלְכָה כִּי
דַּעַשׁ. מִקוֹמוֹ שֶׁל שְׂמוּאֵל:
כִּי רַב לִנְהַרְדַּעַא וְדִנְהַרְדַּעַא
וְלִרְיִיס לַעֲשׂוֹת כְּדַבְרֵי רַבִּן

או הלכה כר"ש¹⁶ (אוי שרי ושמואל אסר בנ ושמואל שרי אמר רב אלו מקילין לעצמן וא שרי¹⁷ והאמר רב שימי¹⁸ הא מסוכריא דנזייתא

מבא בהוא אפילו
דאמרי תריוויה מודה
ימות והא אמר רב
הלכה כרבי יהודה
שמואל הלכה כרבי
אבין מתייל בלא
יהודה ושמואל אמר
לעולם רב כרבי יהו
לישנא דאמר דם מימי
אצל הפתח להך ליי
מיתבר מקלקל בחבורו
י'תינוקת שלא הגיע
ב"ש אומרים נותנין ל
אומרים יעד שתהיה
ונשאת בש"א נותנין
הלל אומרים עד מוצא

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

١٠

עטורין בשאר מלאכות שבת היא משום
אילו מחבין כלל למלאכה לא משום
דהא בשאר מקומות נמי מיטער אין
די קטות מוכרין כדרך ובלבד שלא
יתבין כו' (כלאים פ"ט מ"ה) ותנן נמי
גזיר חופף ומפספס כו' (גזיר דף מג.)
הילכך בחבורה נמי שרי:

דעם מסוברייטא דנויטא אסור
 'הדוקוק' ב'י' פירט בקווערן
 ווען ר"ח ווערן'ס צו לינגע ווערן
 בעדער העלס וואוואלס אדאסר מעס
 קעניטע וקסע לר"ח דהא קסטיט
 מעס וואל שיינע צאאר מקוין
 דעל דער העללעך אלס וועלע שיי'ן
 ווער וועל וואל שיי'ן גיין בקסטיט
 אלאס דוקא צמיס וואריא לעדער מדלע
 גורנין דעו שטא קסטיט כמו גבי מים
 דעאדמירנין טאל קסריס (שט דף קיג):
 דער העלע צעטע וועגט דעס דעס
 אסור ליעביד ליענוט צמיא אחי ליד
 קסטיטע וועלע ממי פערק צמיא (ש)
 דף קמז: וועלע וועלע צאלינטיא (ש)
 וועלע וועלע וועלע צמיא דעל ליד
 קסטיטע וועלע צדיכע (דף קי) (ש)
 וועלע דעלע אין מענילין אס העלס
 וועלע צעמאר גורניא מעס קסטיט
 וועלע פערק וועלע (שט דף קטט):
 וועלע מענילין אס היין פערקירן וועלע
 לעגני יין לא גורנין מעס קסטיט
 וועלע וועלע (וועלע דף ג) ממי קאמער
 וועלע וועלע וועלע וועלע קאמער
 וועלע קסטיטע וועלע מעס דעל שיי'ן

בשערה ופרך והא אחי לירי פסמט
 חזרה מקמחין צו ואס לאו אין מקמחין
 רך ואסורה כמו פסמט וזיתם
 פסקי רישיה וכו' פירש בערוך דכל
 זיתין זין על בני הארסות א"ע" דפסקי
 זיתין דף ג' (והס) דקמחר ר"א ב"ש
 וזיתים אסורות ופרך א"ח מזה"ר פסקי
 יתקון שרי א"ע" דפסקי רישיה הוא
 וזיתים לא חשיבין דהו שמה יתקוט
 מפרק ואף ע"ג דהוי פסקי רישיה
 הריהו דמחר זיתין לזון זין על בני
 אסור א"ה הכי פ"י והא פסקי רישיה
 לזון לא פסקי רישיה אלא ככל לר"י
 המסיים מורסא בשבת אסור
 משום גערה היה אסור א"ע" דלא
 בה את הקוך דשרי משום גערה
 אסור אחלי קאמר דב פסוק חצית
 להיות אסור ואורי' דמזנין למימר
 דלמיהם פטור אבל אסור ועוד
 וזהו ולחם גבי פסמטין את היין לא
 (דף ע"א) הוצי' הקביל פ"י רבו
 וזיתים אסור ובערוך פירש שזון אסור
 כלי בשבת ואזן גראה לר"י דהיינו
 כלי לעשותו ואס אין בדעתו לנטול
 כלי ש"ל להך פסקי רישיה הואיל
 דר"ש סביר להך לישנא דלמר עד
 א בעי' מצי' בעי'. דלמחי נקט עד
 עד מתי' לאשמועי' דבעי' רזופין
 וזיתים אסור וכו' פ"י טעני לה"ר לילוח
 ומחי להך פסוק משנת ומזאלי שנת
 מפחרין אלא דפרך ליה מגופה
 כלי בדעתו והא קמחי בדבר' ד
 לילוח והיו פריך דשמע דבבלי
 את מתי' דס' בחולין אפ"ה שרי:

מתי

עין משפט
נר מצוה

כא א טוֹשֵׁעַ אִם־סִמֵּן
שֶׁכֶּסֶף יָתִי:
כב ב ג מִי־פִי־הוֹלֵךְ
אִסּוּרֵי בִיֵּאֵה הֵלֵךְ יֵה
יֵשׁ שִׁמָּה לְאֹחַי קִיף (טוֹשֵׁעַ)
אִם־סִמֵּן שֶׁכֶּסֶף אִם־
טוֹשֵׁעַ יִיד סִמֵּן קִנָּה
סֶפֶף (א):

תוספות רי"ד

[illegible]

(א) ע"י כערוך ערך סכר הי' דפירש שס דלקור חסום פהיטס דניחא (יה עיוכ היין כחך הכד ע"ס ומחמט דלקור חסום חסרן ונ"ע.